

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΙΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΙ Ε ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ)...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἡ Ντενιζ σκεφτόταν ὅτι ἡ παρουσία της μέσα στο σαλόνι θά ἐμπόδιζε τὴ θεία της νὰ ρωτήση σχετικῶς τὸν ἀστυνομικό.

Μὰ πολὺ γρήγορα ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῆ πῶς εἶχε πέσει ἔξω στὶς σκέψεις της.

— Τ' ἀποτελέσματα τῆς νεκροψίας, ἄρχισε νὰ τοὺς λέη ὁ ἀστυνομικός, ἐπιθεβαιώνουν ἐντελῶς τὶς προβλέψεις μου. Τὰ ἴχνη τοῦ στραγγαλισμοῦ εἶνε πολὺ καθαρὰ στὸ πτώμα. Δυστυχῶς ὅμως κανένα ἄλλο ἴχνος δὲν μπορέσαμε ν' ἀνακαλύψουμε καὶ τὸ μυστήριον ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένη σκοτεινόν...

— Ἐπει' ἀπ' αὐτὰ πού μοῦ λέτε, τοῦ ἀπάντησε ἡ θεία Ἀδριανή, μετανοῶ πὺ πήρα αὐτοὺς τοὺς δυὸ ὑπηρετές... Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θά μπορέσω πειὰ νὰ ζήσω ἐδῶ οὔτε μιά ὀδομάδα... Καὶ γιὰ τὴ Ντενιζ, τί φριχτὴ ζωὴ... Δὲν μπορῶ, μὲ καταλαβαίνετε, νὰ τῆς ἐπιβάλω μιά τέτοια θυσία... Θὰ σὰς μίλησῃ σήμερα τὸ πρωὶ γιὰ τὴ φριχτὴ νύχτα πὺ περάσαμε κ' οἱ δυὸ μετὰ τὴν ἀναχώρησί σας.

— Ὁχι, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός, δὲν μοῦ εἶπε τίποτε...

Ἡ θεία Ἀδριανὴ προσποιήθηκε τὴν κατάπληκτη. Κι' ἄμσως ρώτησε τὸν ἀστυνομικό:

— Μὰ ἡ Ντενιζ δὲν σὰς συνώδευσε ὡς τὸ δρόμο τὸ πρωὶ;

Ὁ Ταβερνιὲ ἀπάντησε χωρὶς κανένα σχεδὸν δισταγμὸ:

— Ναί, μὰ μιλῆσαμε γιὰ ἄλλα ζητήματα...

Ἡ Ντενιζ, ἡ ὁποία ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμή, κρατοῦσε τὸ κεφάλι της χαμηλωμένο, ἔνοιωσε τὸ πρόσωπό της νὰ γίνεται κατακόκκινο.

«Γιατί τάχα — σκέφθηκε — ὁ ἀστυνομικός δὲν μὲ πρόδωσε κι' ἀπάντησε στὴ θεία μου ὅτι πραγματικὰ τὸν συνώδευσε ὡς τὸ δρόμο;»

Ἀπ' ὅλες τὶς ὑποθέσεις πὺ ἔκανε μέσα στὸ μυαλό της, καμμιά δὲν τῆς φάνηκε ἱκανοποιητικὴ.

Ὁ Ταβερνιὲ ξανάφυγε σχεδὸν ἀμέσως, ἀφοῦ προηγουμένως τοὺς ὑποσχέθη: «ὅτι θά ξαναρχότανε τὴν ἐπομένη, γιὰ τελευταία φορὰ ἴσως.

Στὸ δείπνο, ἡ θεία Ἀδριανὴ δὲν μίλησε σχεδὸν καθόλου καὶ δὲν ἔπαψε νὰ δείχνη πρὸς τὴ Ντενιζ κάποιον ἀγέρωχο ὕφος πὺ ἀνησύχησε τρομερὰ τὴ νέα. Ὡστόσο ἡ παρουσία τῆς Λουκίας Γκρελιὲ καὶ τοῦ συζύγου της μέσα στὸ σπίτι τὴν καθησύχασε λίγο.

Κατὰ τὶς ἑννέα ἡ ὥρα, ἀποσύρθηκαν στὰ δωμάτιά τους γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

Ἡ Ντενιζ, ὅταν θρέθηκε στὴν κάμαρά της, πήγε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρό της. Ἐμεινε ἔμωσ μιά στιγμή μπροστὰ σ' αὐτὸ, ἀνρωτῶντας τὸν ἑαυτὸ της ἂν ὁ Ροβέρτος εἶχε φύγει...

«Δὲν θά φύγω, τῆς εἶχε πῆ, ἂν δὲν σὲ ξαναἰδῶ».

Ἡ νύχτα ἦταν ξάστερη καὶ ψυχρή. Ἡ Ντενιζ ἀνατρίχιαζε...

Ὁ δρόμος μόλις ξεχώριζε πέρα...

Ἐξαφνα, τῆς φάνηκε πῶς ἄκουσε πέρα, ἀριστερὰ ἀπ' τὸ σπίτι, τὸ θόρυβο κλαδιῶν πὺ ἔσπασαν... Καὶ θυμήθηκε τὴ σύστασι

τοῦ Μωρίς Ταβερνιὲ, ὁ ὁποῖος τῆς εἶχε πῆ ἑκατὸ φορές: «Λαβαίνετε κάθε προφύλαξι».

Ἐκλείσε ἀμέσως τὰ παντζούρια καὶ τὸ παράθυρο καὶ πλάγιασε ντυμένη.

Συττριμμένη ὅπως ἦταν ἀπ' τὴν κούρασι καὶ καθὼς τὴν καθησύχαζε ἡ παρουσία τῶν Γκρελιὲ, ἀποκοιμήθηκε σχεδὸν ἀμέσως.

Ἐνας ἐφιάλτης τὴν ἐξύπνησε: Εἶδε τὸ Ροβέρτο, μέσα στὸ δάσος, νὰ παλεύη μ' ἕνα τέρας, ἀπ' τὸ ρυγχος τοῦ ὁποῦ ἔξπηδούσαν φλόγες πὺ τὸν ἔκαιγαν καὶ νὰ παραστέκεται ἡ ἴδια σ' αὐτὴ τὴν ἄνιση πάλι, ἀνίκανη νὰ κἀνη τὸ παραμικρό.

Καθὼς ἀνοῖξε τὰ μάτια της, ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι της τρομαγμένη, μέσα στὸ σκοτάδι, μὴ μπορῶντας νὰ ξεχωρίσῃ ἀκόμα τὸ ὄνειρο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Τί ὥρα νὰ ἦταν τάχα;

Ἄναψε ἕνα σπῆρτο καὶ κύτταξε τὸ ρολοὶ της: δυὸ καὶ δέκα...

Εἶχε κοιμηθῆ λοιπὸν πέντε ὥρες...

Ἐνα ἀκαθόριστο μурμουρίσμα πὺ κοβόταν κάθε τόσο τὴν ἔκανε νὰ τεντώσῃ τ' αὐτιά της... Κράτησε τὴν ἀναπνοή της γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερα: μιλοῦσαν, μὲ πολὺ σιγανὴ φωνή, ἐκεῖ κοντὰ της... μὰ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ἀπὸ πὺ ἀκριβῶς ἐρχόντουσαν αὐτὲς ἡ φωνές.

Νόμισε στὴν ἀρχὴ ὅτι μιλοῦσαν ἔξω, μὰ σκέφθηκε ὅτι αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, γιὰτὶ ἀπ' ἔξω δὲν θάφταναν ἡ φωνές ὡς αὐτὴν, γιὰτὶ ἦσαν πολὺ σιγανές... Μέσ' στὸ διάδρομο τότε; Ἡ στὴν κάμαρα τῆς θείας Ἀδριανῆς, πὺ ἦταν πλάι στὴ δική της;

Μὰ αὐτὴ ἡ τελευταία ὑπόθεσις τῆς φάνηκε ἐντελῶς ἀδύνατη, ἀφοῦ ἡ θεία Ἀδριανὴ θρισκότανε μόνη.

Καὶ ἡ πὺ πιθανὴ ἐξήγησις παρουσιάστηκε τότε στὸ μυαλό της: ἀσφαλῶς θά μιλοῦσαν οἱ ὑπηρετές οἱ Γκρελιὲ. Μὰ γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τοὺς ἀκούη ἔτσι, ἀσφαλῶς δὲν θά θρισκόντουσαν στὴν κάμαρή τους, ἡ ὁποία θρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου.

Γιατί εἶχαν ὄγῃ ἔξω; Τί ἔκαναν στὸ διάδρομο αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ὥρα;

Ἡ Ντενιζ σηκώθηκε καὶ πήγε καὶ κόλλησε τὸ αὐτί της στὴν πόρτα. Δὲν ἄκουσε πειὰ καμμιά φωνή.

Μὰ, καθὼς ξαναγύρισε πρὸς τὸ κρεβάτι της, τὸ μурμουρίσμα ξανάρχισε...

Τότε πήγε πρὸς τὴν πόρτα πὺ ἀνοῖγε στὴν κάμαρα τῆς θείας Ἀδριανῆς κι' ἀφογκράστηκε: τὸ μурμουρίσμα ἐξακολουθοῦσε πὺ κοντὰ της αὐτὴ τὴ φορὰ, ὅπως τῆς φάνηκε...

Τότε ἀνωρθώθηκε ξαφνιασμένη.

Μὲ ποιὸν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ἡ θεία Ἀδριανὴ τέτοια ὥρα;

Μιά μόνο ἐξήγησις ὑπῆρχε: οἱ ὑπηρετές εἶχαν ἀκούσει χωρὶς ἄλλο κάποιο ὑποπτο θόρυβο καὶ ἀνήσυχτοι, εἶχαν πάει νὰ τὴν εἰδοποιήσουν.

Ἡ Ντενιζ στάθηκε κοντὰ στὸ παράθυρο... Τὸ φεγγάρι εἶχε ἀνατείλει πειὰ καὶ φώτιζε τὸ δρόμο...

Τὰ μάτια της, συνηθίζοντας στὸ σκοτάδι, διέκριναν τῶρα ἔξω τὰ δέντρα...

Συλλογίστηκε τὸ Ροβέρτο. Εἶχε φύγει τάχα; Ἡ μήπως θρισκόταν αὐτὴν τὴν ὥρα ἔξω, κοντὰ στὸ σπίτι, ἀγρυπνῶντας γι' αὐτὴν κι' ἐκθέτοντας τὸν ἑαυτὸ του σὲ κίνδυνον;...

Τὸ μурμουρίσμα ἐξακολουθοῦσε... Ἡ Ντενιζ ἤθελε νὰ μάθῃ.

— Δὲν ἔλαβες τὰ γράμματά μου; ρώτησε ἡ Ντενιζ ξαφνιασμένη.

Ἀσφαλῶς θὰ ἦσαν οἱ ὑπηρέτες, μὰ τί ἔκαναν τάχα στήν κάμαρη τῆς θείας τῆς;

Ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα τῆς κάμαράς τῆς... Ὁ διάδρομος πού μόλις εἶχε λίγο φῶς, ἦταν ἔρημος.

Ἐκανε δυό-τρία βήματα σ' αὐτόν... Ἡ πόρτα τῆς κάμαρας τῆς θείας Ἀδριανῆς ἦταν κλειστή.

Μήπως εἶχε γελασθῆ;

Ἡ Ντενίζ ἀφογκράστηκε καὶ πάλι...

Ὅχι... Ὅχι... δὲν εἶχε γελασθῆ. Τὸ ἴδιο μουρμούρισμα ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά τῆς χαμηλόφωνο, ἀκαθόριστο...

Ποιὸς λοιπὸν μιλοῦσε;

Πλησίασε ἀκόμα περισσότερο στήν πόρτα...

Δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἀμφιβολία πὼς ἐκεῖ μέσα, στήν κάμαρα τῆς θείας τῆς, γινόταν αὐτὴ ἡ ἀλλόκοτη συνομιλία.

Δὲν κρατήθηκε πειά... Ἦθελε νὰ μάθῃ... Κάτι τῆς ἔλεγε μέσα τῆς πὼς ἔπρεπε νὰ μάθῃ...

Χτύπησε δυὸ φορές διακριτικὰ τὴν πόρτα καὶ σχεδὸν συγχρόνως φώναξε μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Θεία Ἀδριανή...

Μὰ κανένας δὲν τῆς ἀπάντησε...

Τότε ἡ Ντενίζ τάχασε καὶ μὴ ξέροντας πειὰ τί νὰ ὑποθέσῃ, φώναξε ἀκόμα πιὸ δυνατὰ:

— Θεία Ἀδριανή... Ἄνοιχτε μου...

Κι' ἄρχισε νὰ κυττάζῃ γύρω τῆς μ' ἓναν ἀπερίγραπτο τρόμο. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε:

— Ποιὸς εἶνε;

Αὐτὴ τῆ φωνὴ δὲν τὴν ἀναγνώρισε στήν ἀρχὴ ἡ Ντενίζ.

— Ἐσὺ εἶσαι, Ντενίζ; Ξανακούστηκε πάλι ἡ φωνή.

Αὐτὴ τῆ φορά ἡ Ντενίζ πού ἔτρεμε σύγκορμη, τὴν ἀναγνώρισε: Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς θείας τῆς.

— Ναί, θεία μου, ἀπάντησε, ἐγὼ εἶμαι. Ἄνοιχτε μου!

Ἀμέσως ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Ἡ κάμαρα ἦταν θυμισμένη στὸ σκοτάδι.

— Τί συνέβη; ρώτησε ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέϊγ.

Ἡ Ντενίζ τὴν κύτταξε χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ.

— Φοβᾶσαι; τὴν ξαναρώτησε ἡ θεία τῆς. Στάσου ν' ἀνάψω τὴ λάμπα. Ἐμπα μέσα...

Ἡ Ντενίζ ἔκανε ἓνα βῆμα. μὰ δὲν τόλμησε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο πρὶν τὸ φῶς τῆς λάμπας σκορπίσῃ τὰ σκοτάδια τοῦ δωματίου.

Ὡστόσο ἡ θεία Ἀδριανὴ θοισκόταν μόνη τῆς στὸ δωμάτιο. Ἦταν κι' αὐτὴ θυμωμένη.

Καθὼς ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω ἀπ' τὴ Ντενίζ, τὴ ρώτησε πάλι:

— Τί συνέβη;

— Τίποτε, θεία μου... Εἶδα στὸν ὕπνο μου ἓνα φριχτὸ ἐφιάλτη πού μὲ ξύπνησε... καὶ ἄκουσα νὰ μιλοῦνε... γύρω μου...

— Γύρω σου;

— Ναί, μοῦ φάνηκε πὼς αὐτὸ τὸ μουρμούρισμα ἐρχόταν ἀπὸ τὴν κάμαρά σας. Σκέφτηκα στήν ἀρχὴ πὼς οἱ ὑπηρέτες ἦρθαν καὶ σὰς ξύπνησαν γιὰ νὰ σὰς ἀναγγεῖλουν κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί... κι' ἐπειδὴ φοβήθηκα πολὺ, θέλησα νὰ μάθω...

— Εἶσαι σὰν καὶ μένα. Φτωχὸ μου παιδί, ψιθύρισε ἡ θεία Ἀδριανὴ. Τὰ νεῦρα σου ἔχουν ἐξαντληθῆ... Βλέπεις ἐφιάλτες, ξυπνᾷς ἀναπηδώντας καὶ νομίζεις πὼς ἀκούε νὰ κουβεντιάξουν γύρω σου...

— Ὅχι, θεία μου, δὲν γελάστηκα. Σὰς βεβαιώνω ὅτι ἄκουσα νὰ κουβεντιάξουν μὲ σιγανὴ φωνή... Ἀκοῦστε καὶ σεῖς...

Σώπασαν κ' οἱ δυὸ κι' ἄρχισαν ν' ἀφογκράζονται, τρέμοντας σύγκορμες.

— Δὲν ἀκούω τίποτε, φτωχὸ μου παιδί, εἶπε τέλος ἡ θεία Ἀδριανὴ.

— Ναί, εἶπε κ' ἡ Ντενίζ. Οὔτε κι' ἐγὼ δὲν ἀκούω τώρα τίποτε... Δὲν κουβεντιάξουν πειά...

Ἡ θεία Ἀδριανὴ τὴν κύτταξε στὰ

μάτια καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶμαι βέβαιη ὅτι ἄκουσες τίς φωνὲς αὐτὲς στὸ πνεῦμα σου... Θέλεις νὰ περάσῃς τίς ὑπόλοιπες ὥρες τῆς νύχτας σου στήν κάμαρά μου;... Μπορεῖς νὰ μεταφέρῃς τὸ στῶμα σου ἐδῶ... Ἐτσι δὲν θὰ εἶσαι μόνη...

Ἡ Ντενίζ οὔτε σκέφτηκε κἀν τὴν ἀπάντησί τῆς. Ἀποκρίθηκε σχεδὸν ἐξ ἐνοστίκτου:

— Ὅχι, θεία μου... Θὰ πάω νὰ ξαναπλαγιάσω στὸ κρεβάτι μου...

Κι' ἀφογκράστηκε πάλι, μὰ κάθε μουρμούρισμα εἶχε πάψει πειά!

Τότε ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέϊγ εἶπε σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ τῆς:

— Ὅχι, αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ θαστάξῃ πιὸ πολὺ... Αὔριο, πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ...

Ἡ Ντενίζ, πρὶν φύγῃ, τῆς εἶπε:

— Σὰς φόβισα ἀδίκως, θεία μου.

— Δὲν εἶνε τίποτε, Ντενίζ. Ξαναπλάγιασε καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῆς λίγο.

Ἡ Ντενίζ ἄνοιξε τὴν πόρτα, ἐνῶ ἡ θεία Ἀδριανὴ ἀκουμποῦσε τὴ λάμπα στὸ τραπέζι, κοντὰ στὸ κρεβάτι.

Ἡ νέα θγῆκε ἔξω, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ, πρὶν ξαναγυρίσῃ στήν κάμαρά τῆς, χωρὶς νὰ θέλῃ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ κεφαλόσκαλο, ἀριστερά τῆς.

Ἀμέσως ὅμως τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης.

Ὁ Ζερμαῖν Γκρελιέ, ὁ ὑπηρέτης, στεκόταν ὄρθιος ἀκίνητος, σ' ἀπόστασι τριῶν μέτρων ἀπ' αὐτήν.

Βλέποντας πὼς ἡ παρουσία του εἶχε τρομάξῃ τὴ νέα, ἔτρεξε πρὸς αὐτήν καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ φοβᾶστε, δεσποινίς... Σὰς ἄκουσα πού χτυπούσατε τὴν πόρτα τῆς θείας σας... Καί, νομίζοντας πὼς κάτι συνέβαινε, ἔτρεξα μήπως χρειάζοσαστε τὴ βοήθειά μου.

Ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέϊγ ἄνοιξε ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὴν πόρτα τῆς κάμαρας τῆς καὶ ἡ Ντενίζ μὲ λόγια πού τῆς ἐρχόντουσαν δύσκολα στὸ στόμα, τῆς ἐξήγησε:

— Θεέ μου!... Πόσο φοβήθηκα! Ὁ Ζερμαῖν ἀκούγοντάς με νὰ χτυπᾶω τὴν πόρτα σας, θγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρά του καὶ τρόμαξα, βλέποντάς τον ξαφνικὰ μπροστά μου.

Ὁ ὑπηρέτης εἶπε τότε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ:

— Νόμισα πὼς ἦταν σωστὸ νὰ θγῶ νὰ δῶ τί συνέβαινε...

Ἡ Ἀδριανὴ Φαβρέϊγ, πού εἶχε πειὰ ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμία τῆς, εἶπε:

— Πηγαίνετε τώρα νὰ πλαγιάσετε. Ὅλοι τρομάξαμε ἀπόψε χωρὶς λόγο.

Ὁ Ζερμαῖν Γκρελιέ ἀπεσύρθη πρῶτος. Τότε ἡ θεία Ἀδριανὴ εἶπε στήν ἀνηψιά τῆς:

— Πήγαυε νὰ κοιμηθῆς κι' ἐσὺ, Ντενίζ... Σοῦ ὑπόσχομαι πὼς αὔριο τὸ βράδυ δὲν θάμαστε πειὰ ἐδῶ...

Ἡ νέα κόρη μπῆκε στήν κάμαρά τῆς, ἀνάψε τὴ λάμπα τῆς καὶ τὴν ἄφησε νὰ καίῃ ὡς τὸ πρῶτ.

XIII

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΝΤΟΥΛΑΠΙ

Ὅταν ἡ Ντενίζ ξύπνησε, ὁ ἥλιος, μπαίνοντας ἀπὸ τίς χαραμάδες τῶν παντζουριῶν, φώτιζε τὸ δωμάτιο.

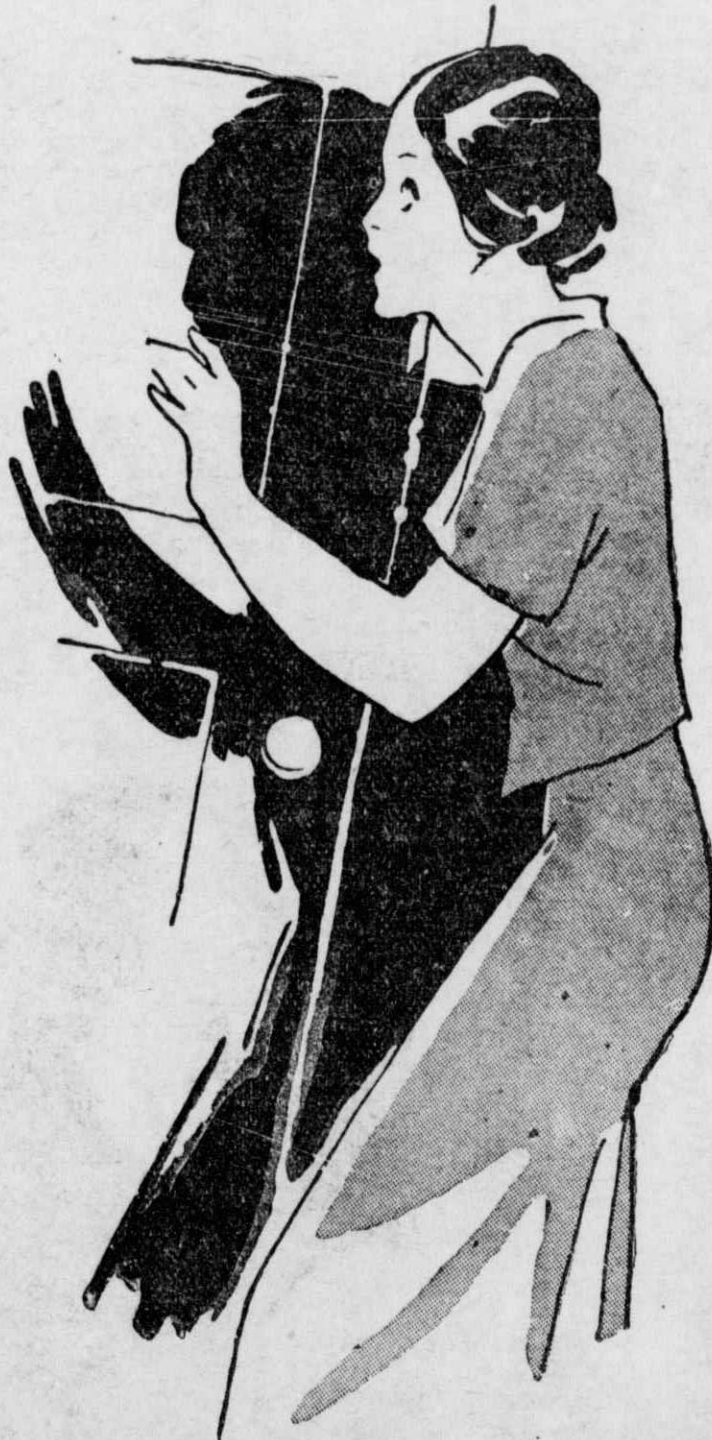
Νόμιζε πὼς ἦταν ἀργά... μὰ, ὅταν κύτταξε τὸ ρολοῖ τῆς, εἶδε πὼς μόλις ἦταν ὀχτῶ ἀκόμα...

Κατέθηκε ἀμέσως κάτω, νομίζοντας πὼς ἡ θεία Ἀδριανὴ εἶχε κατέβει πρὶν ἀπ' αὐτήν.

Κάποιος χτύπησε ἐκεῖνη τὴν στιγμή τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου.

Μέσ' ἀπ' τὰ τζάμια, ἡ Ντενίζ ἀναγνώρισε τὸν ἐπιθεωρητὴ Ταβερνιέ κι' ἔτρεξε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

Συγχρόνως, κ' ἡ Λουκία Γκρελιέ ἔτρεξε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν κουζίνα ν' ἀνοίξῃ καὶ στάθηκε ξαφνιασμένη βλέποντας τὴν νέα κόρη, γιατί δὲν τῆ εἶχε ἀκούσει νὰ κατεβαίνῃ τὴ σκάλα, (Ἄκολουθεῖ)

«Τὸ μουρμούρισμα ἐξακολουθοῦσε